

»Mrači se. Vrni se domov,« je dejal Erazem Agati. Deklica je zaprosila:

»Ali ti nisem prav nič v pomoč?«

»Moški najbolje vedó, kako je streči moškimi,« je menil mladenič trpko.

»Zbóli,« je odvrnila deklica, »boš videl, kako ti bom stregla jaz.«

»Daj mir,« se je vznevoljil. Čez trenutje je ponovil trpko:

»Snežiti je začelo. Pot boš zgrešila. Doma te pogrešajo in skrbe.«

»Doma menijo, da sem pri teti,« je odvrnila deklica. Trpko je molčal mladenič. Tedaj je deklica tiho zaihtela.

»Snedčeva,« je vedel bogovec in strmél iz vzglavij. Tam je bila miza. Erazmov meč je ležal počez ob sveči. Erazem je sedel za knjigo. Onstran mize je stala deklica in iskala negotovo z očmi in prosila z nemimi, drhtečimi ustnicami.

»Norski mladec,« je občutil bogovec in zahropel glasno. Deklica se je ozrla po njem in vzkliknila, ko je videla njegove odprte oči.

»Erazem, glej! Gospod živi.«

Gibko je bila ob bolniku, podprla ga z levico okrog ramen in iskala s pijačo v desnici za njegovimi ustnami. Pil je željno. Nato je počival in govoril z očmi:

»Snedčeva si. Očeta in mater boš zapustila, da pojdeš za ljubljanim. Ali veš, kam? Veš. Moraš tako. Nisi grda. Dobra si. Tvoja žrtev je večja od tvoje sreče. Dobra si. Tvoja roka je topla in voljna. Strezi še, strezi!«

»Agata?« je šepetnil.

»Sem, gospod,« je odvrnila. »Rada strežem. Ali smem?«

On je prikimal in iskal z očmi za Erazmom, ki je stal za deklico.

»Zakaj te podi od sebe? Ali te ne mara?« je vprašal slabotno.

»Gospod —,« se je oglasil Erazem za opravičbo. Bogovec je zmajal z glavo.

»Pisano je ... Očeta in mater ...«

Erazem je povsíl oči.

»Ali ti je prigrustna?« je zrastel bogovcu glas. Erazem se je kakor prebudil.

»Kaj pa misliš, gospod?«

»Daj ji roko,« se je skušal nasmehnuti bogovec. A njegovo upadlo lice se je strahotno razvleklo. Nova slabost mu je za trenutje zameglila oči. Agata mu je stregla z novim krepčilom. Ko si je spet

DRAGO VIDMAR: SEJAVEC.

opomogel, je odstopila in čakala. Neizgovorjene besede so lebdele na njegovih ustnah.

Oči so plaho iskale: »Nichts Lieberes ... A kaj je reklo v sanjah? Da ne ljubimo? Saj ni lagalo! Ne ljubimo. Do konca ne ljubimo, do zadnjega ne ... O Martin, bogovec norški iz mesa! Zakaj si oznanil tretjega in tretjo ob dveh!«

Polagoma se je jasnilo v bogovcu. Oči so mu šle za mladima, ki sta pričakujoče stala ob njem. Bilo mu je v čudno slo, gledati ju, kako sta mlada, trpka v njiju neprebujeni slasti, in moral je verjeti.

»Ta dva sta ... Kakor je pisano, bosta. Ena duša, eno telo do zadnjega ...«

Dvignil je desnico kakor za povelje in rekel trpko, presekanó:

»Eno ... do zadnjega ...«

Deklica mu je pokrila roko s poljubi. Verjela je, da je blagoslovil. V njenem hvaležnem milovanju se je onesvestil v spanec brez sanj ...

Takrat je planila deklica in ovila roke Erazmu ob vrat in gorela.

»Tvoja žena sem. Pa me še pôdi, če me smeš. Pôdi me! Glej, takoj pojdem. Po poročno krilo in po prstan. Potem se vrnem in ostanem.«

»Ostaneš,« se je razvnel mladenič v njenih poljubih in solzah. V njenem ognju je splahnela bridkost njegovih duhovin. Vzbudila se je mladost njegovega moštva, trudoma, trpko. Ni se še poznal.